

a fajta bűn, mely tájékozódásunk normáit kuszája ösz- sze. Az a merénylő, ki legelőször is a világosságot oltja ki, az órákat állítja meg, az iránytűt törí szét, hogy azután "szabadon" dolgozhassék. Szabadon? A szabadság, amit a hazugság szül, egyedül a zűrzavar szabadsága lehet. A pánik szabadsága. Isten nyolcadik parancsa az Újszövetség tükrében beláthatatlan méretű stratégiai térképévé tágul egy ütközetnek, melyben a rend küzd a zűrzavar, az önzetlenség az önzés, az igazság a hamisság ellen, az emberiség legalapvetőbb érdekeinek megvalósításáért.

Mivel azonban a hamisság mindenképp önzésből fakad, sorsa is szükségszerűen véges. Vele szemben az igazság csak ideiglenesen veszíthet, sorsa viszont szükségszerűen torkollik a végtelenbe. Az igazság ezért sose lehet türelmetlen vagy támadó, és sose irányulhat senki ellen. Tartalmára hogyan is cáfolhatna rá természete? Győzelme a szelídekre vár és a türelmesekre.

Az igazság sorsa fölött maga Isten virraszt.

Sütő Zoltán

A kereszténység mint átmenet az ókultúrából a sudra paradigmába

Nagyot fordult a világ. Az új elit tagjai nem ritkán a tehetséges sudrák közül kerülnek ki, akik egyet mindenképpen megtanultak: a misztika a sudrák kenyere, s benne a valóságtól való félelmük nyilvánul meg - a hatalom birtoklásához pedig nem a misztika, hanem a valóság józan ismerete vezet. Mindig is csak a sudráknak volt lehetőségük drága idejüket azzal múlatni, hogy az igazságot néhai próféták és jelenvaló események szövevényes összefüggésrendszerében próbálják megragadni, nagyobb súlyt tulajdonítva a misztikus viszonylatoknak a közvetlen szemléletben feltáruló elemi összefüggéseknél, akár egészen elszakadva a valóságtól. Viszont éppen ezért az Ó- és Újszövetség egységébe foglalt Biblia, ami egyrészt peserként, másrészt a fordulataiba kódolt egyéb jelentésrétegek (pl. gnosztikus) kétségtelen jelenléte miatt kitűnően alkalmasnak bizonyult az eredeti zsidó sudra célrétegen túl a teljes goj sudra tömeg figyelmének lekötésére. Azóta is lelkes sudra papok és híveik újabb és újabb generációi tanulmányozzák lankadatlan szorgalommal, és fedezik fel benne tökéletesen programozottan a részükre adagolt misztikus tartalmakat. S az egész kereszténység funkciója nem is több és nem is kevesebb, hanem éppen ebben áll: a nyájhoz csatlakozással megadja az önálló gondolkodásról lemondó sudra számára a lehetőséget arra, hogy önmagára a zsidó kiválasztottság örököséeként tekintve, a zsidó bárány áldozatának haszonélvezőjeként, félelemben, ösztönösségben, homályban töltött életét Isten üdvözítő oldalán értelmezze.

— Miért szükséges ez egyáltalán?

Van itt egy alig észrevehető, mégis lényegi fontosságú szemléleti differencia, ami az ókultúra és az újkultúra paradigmája közötti különbséget jelenti, és ilyenformán két világot választ el egymástól: a világ és az élet belső és külső szemlélete; szerves és szervetlen szemlélete; a kereszt vertikális szárán és horizontális szárán értelmezhető szemlélet.

Az ókultúra a teremtő aktust univerzálisan gondolta el, amely mint törvény egyaránt áthatja a makrokozmoszt és mikrokozmoszt, szabad cselekvésteret nyitva minden létezőnek: életet és halált cselekedni, az individuális létezéssel szervesen bekapcsolódni a nagy egész működésébe, a saját fájdalommal és boldogsággal együtt lélegezni vele, a harmonikus működésben életként értelmeződni, avagy a

drámába belebukással megsemmisülni a halálban. Az ókultúra a törvény ismeretét kizárólag az ember immanensen megtapasztalt létének az örök transzcendensbe át- lényegítésére mozgósította, a törvény emberi életre transzponált dramatikusan fordulatokban történő megjelenítése, megidézése és mágiája által, életrendben, szokásrendben, szertartásrendben és beavatásrendben kivitelezve, konkrétá téve a teremtési indulaton belül az emberi lét mágiájában keletkező valóságot. Az ókultúra az emberi lét ettől eltérő más funkcióját nem gondolta el, viszont megadta az élet bármely mozzanatának értelmezési lehetőségét a mikrokozmoszok és makrokozmoszok bármely szintjéről kifejtendő univerzális törvényekben, így a teljes emberi élet értelmét, akár az emberi létből kifejtendő univerzális törvényekben oldhatóan is. Ilyen módon nem állt hasadás az élet és a működő világ között, az emberi élet azonosnak foghatta fel magát a törvényre alapított életrendben, szokásrendben, rítusrendben a világ és saját egységes lényegével, miközben a beavatási rend által megnyitott térben vertikálisan haladt a teremtési indulat ívén, a transzcendens át- lényegülés felé. A beavatás renddel szakító sudra gondolat számára természetesen megszűnt a fenti önértelmezési lehetőség. Ennek pótlására kellett mesterségesen létrehozni a vallást. Pótlásra pedig azért volt szükség, mert a sudra értelemben néhány évezred alatt rögzült az önértelmezési igény, rögzült a saját élet konkrétságának megtapasztalási igénye, rögzült a tudattalan lebegéssel szemben az életvezetési cél meghatározhatóságának igénye. Félreértések elkerülése végett, ez nem az embernek az „evolúció” bizonyos pontjától elért tudati fejlettségéhez kapcsolódó, törvényszerűen megjelenő igénye, hanem csakis egy magas szinten, beavatottak által működtetett kultúra sok ezer éves eredménye. És ahogyan ez az igény a sudrában felépíthető volt, ugyanolyan módon egy másik elven működő kultúrával le is építhető. (Ennek bizonyítéka a mai kor, amikor rendkívüli hatékonysággal távolítják el a sudra tömegekből a tudatosság igényt, s válik értéké a spontán ösztön- nösség.) (A tudatosság" igénye nem azonos a tudatossággal.) A teljes társadalmi alakulat szétesését elkerülendő, az életrendet, szokásrendet és rítusrendet a lehetőségekhez képest érintetlenül kellett hagyni, hiszen a sudra közvetlenül ezekhez kötődött, s először csupán a körülvevő szellemi erőter átalakítására kínálkozott lehetőség, a beavatási környezetet könnyen kezelhető vallással helyettesítve. Ennek a módszernek a kísérleti laboratóriuma több mint ezer éven keresztül a zsidóság volt. Nagy kérdés, hogy az ő esetükben, a valóságba behatoló és ezáltal önmagát valósággá tevő beavatási' rendnek, mint szellemi környezetnek a lecserélése vallásra, tehát fikcióra, mintegy spontán történt-e, az Egyiptommal szembe fordulás következményének logikája mentén, automatikusan kitermelve egy új emberi funkcionalitást, mégpedig azokat a sudra-szint fölötti személyeket, akik képesek voltak a beavatás vákuumának kitöltésére egy virtuális szellemi alkotmányt létrehozni? Avagy spontánnak csak az Egyiptommal szembe fordulás ténye tekinthető (persze ez is csak a zsidóság szemszögéből, mert a térség társadalmi folyamataiban mindez törvényszerű volt), s a beavatási rendből önmagát ilyen módon kirekesztő Mózes és a zsidóság törvényszerűen vált médiumává egy éppen erre az alkalomra váró szellemi hatalomnak? Esetleg a két lehetőség valamilyen elegye érvényesült?

— Kik voltak a valláscsinálók?

Mózes vívódásaiban még mintha esetlegesség lenne érzékelhető. Akik viszont megörökítették Mózes történetét, tehát az őt Mózes könyv írói, teljesen tudatosan 181 felépített

művet raktak elénk, tudatosan megformált szellemi erőteret, mely a sudra életét képes a mai napig - mint meg nem haladható gondolat - laza, de mégis szigorúan meghatározott irányú pályán tartani. A kereszténység a maga vallási funkcióját még finomabb hangolásban látja el, mint a zsidó vallás. A helyzetből adódóan nem szükséges olyan keményen szembefordulnia a beavatás rend külsőségeivel. A kiüresített funkciókkal bátran díszletez. A legfelsőbb beavatottat 884 például kiváltja a pápával, gátlástalanul neki tulajdonítva a legfelsőbb beavatás attribútumait, az Istenhez közvetlen kapcsolódást és a csalhatatlanságot. A valláselemzést szakértőkre hagyva, én itt röviden csak a kereszténység teljes arcát meghatározó motívumra térek ki. Ez a megváltás tan. Lényegében a zsidó vallásból került átvételre, ahol kezdetleges formája már hosszú pályafutást írt le. A bűn885 és az áldozat viszonyát rögzítette, teljesen tévesen, mintha bármiféle áldozattal bármiféle bűn megváltható lenne. Ez természetesen önkényes elgondolás, semmi köze a működő valósághoz, és semmi köze a beavatási renden belül bemutatott áldozati szertartásokhoz, melyeknek egészen más funkciója volt. Az ószövetségi rítus szerint a közösség elé vezettek egy áldozati kőt, melyre mindenki ráolvashatta bűnét, majd kiüzték a pusztába, ahol vadállatok martalékává vált. Ilyen módon, a kos saját élete árán „elvitte” az emberek bűnét. Az eljárás súlyát az adta meg, hogy hittek benne, s nyilván hasonlóan hatott, mint valamiféle pszichoterápia (l. bűnbakkezelés). A bűn persze ettől megmaradt, valós megtisztulás nem következett be. Mondhatni persze, hogy önmagában a bűntől891 való megszabadulási igény már jelzi a lelkiismeret működését, ami az emberinek tekinthető kultúra alapja. Ugyanakkor ez a megoldás nem oldja, hanem elhárítja a bűntudatot, ami a közösségi kultúra részeként a valóságból kitalált, virtuális életpályára helyezi a személyt. Jézus Krisztus megváltói, messiási, krisztusi minősége tartalmát tekintve részben az immanens zsidó messiásképzet - a beavatási rend szellemi szabadítójából immanens szabadítóra átlényegítve -, részben az égi báránnyá szellemített áldozati kos funkciójából tevődik össze. Amint korábban írtam, ez a zsidó vallás szempontjából egy szellemi irányba tett nagy előrelépés, mivel a hagyományos immanens szabadítói funkció fölé rendelődött a bűntől megszabadulási funkció, ugyanakkor a beavatási rend tanításához képest mély zuhanás, mert féltve őrzi a valóságot követni képtelen sudra önkényességi mozzanatát, az ingyen feloldozást a bűnök alól, Isten saját áldozata árán, minden törvényt és összefüggést felrúgva, csak azért, mert mindenhatóságában és szeretetében elvben megteheti. A valóságban azonban nem teheti meg. Isten sem teheti meg, és éppen a szeretet törvénye miatt. (De erre itt bővebben nem térhetek ki.) Ez a világ törvénye ellenében kreált virtuális dráma, mely szövevényes szimbólumrendszerrel kapcsolódik a Tórához, s az időtlen és sokszor kinyilatkoztatott isteni terv beteljesedéseként kerül felmutatásra. Teljes hatékonysággal átörökíti a zsidó vallás bűnelhárítási mozzanatát a kereszténységre, s teszi olyan felülről manipulált sudra válássá, ami a sudrát tudatosan zárja el a megtisztulás lehetőségétől, bűnében meghagyva a mesterséges feloldozás- sal.

Látni kell, hogy mindez nem oly súlyos még az evangélisták idősíkjáról szemlélve, hiszen ők a közeli utolsó ítéletre készültek, amit közvetlen megelőzőleg nemigen volt mód mást elképzelhetni, mint a bűnök megbánását a világ teljes összeomlásának peremén. Ezzel szemben a kereszténység a korlátlan idő teljességére terjesztette ki megváltási tanítását, amivel elvben örök időkre bűnbe zárta a sudrát. A megváltástans belső hasadtsága megjelenik külső szimboli-

káján is. Jézus Krisztus feláldozása Isten fiaként vagy megtestesült istenként, tökéletesen értelmetlen. Áldozatot csak ember mutathat be Istennek, engeszteléseképpen vagy a magasabb hatalom elismeréseképpen, szimbolikusan lemondva Isten javára valami fontosról, amit egyébként teljes joggal birtokol. Jézus Krisztusnak, mint a Szentháromságban az Atyával egyelényegű Istennek a feláldozása lehetetlen, oktalap és céltalan, mert ember nem áldozhatja fel, mivel nem birtokolja, továbbá Isten nem fogadhatja áldozatként önmagát, végezetül pedig Isten nem áldozhatja fel az embernek Istent, mert mit kezdhetne az ember a számára felfoghatatlan feláldozásával. (Utóbbi olyan, mintha az ember mondjuk a hangyáknak mutatna be áldozatot. Bizonyosan komoly hatással lenne a hangyatársadalom működésére.) Az ember valójában soha semmit sem tudott kezdeni ezzel a virtuális áldozattal, s az egész kereszténység, hamis tanításaival együtt, 2000 év után, feladatát elvégezvén, lassan, nyomtalanul eltűnik majd az emberi cselekvéstérből. Ez az eltűnés persze nem azért következik be, mintha hamissága a sudrák előtt lelepleződne; mert ahogyan nincs a sudrának kompetenciája egy a kereszténységhez fogható elvrendszer elgondolására, éppúgy nincs hamisságainak feltárására sem. S ha sudra körökben mégis „forradalmi” aktivitás indulna a kereszténység hamisságaival szemben - mint ahogy „tudományos” terepen létezik is ilyesmi - akkor az is kizárólag csak a sudra fölötti szint akarataból manipulált folyamat lehetne, melynek célja ismeretlen a sudra előtt. Mint ahogy egy majom sem képes fogalmat alkotni arról, hogy gazdája miért zárja ketrecbe, s időnként miért hagyja nyitva a ketrec ajtaját. - De ha él az alkalommal és kiszökik a ketrecből, ugyan mit is kezdhetne szabadságával?

— Mi tehát a kereszténység?

Szellemi erőter, mely virtuális lehetőségként tartalmazza az erőter létrehozóinak szándéka szerinti sudra" önazonosságot és önértelmezést. Hatalmi oldalról nézve az az eszköz, mely a sudra tömeget használja a beavatási rendre alapított ókultúra lebontására. Kiindulópontja a kipróbált és bevált zsidó sudra vallás. A zsidó vallás az átalakuló geopolitikai, gazdasági, társadalmi közegben, a beavatási" rend kultúrába egymaga beékelődve már életképesnek bizonyult, s ebben az értelemben egyedülálló missziót teljesített. (Innen a zsidóság küldetésstudata). Azonban feladata ebben ki is merült. A zsidóság életképességének megőrzésén túl, a beavatási rend szellemi hagyatékának teljes lerombolásához, a sudra paradigma kiterjesztéséhez koncepcióváltásra, a sudra vallás általánosabb alapokra helyezett újrafogalmazására volt szükség, méghozzá a zsidó nemzeti jellegtől megtisztítva, nemzetek fölötti használatra alkalmas formában. Ennek a követelménynek már viszonylag tiszta artikulációja jelenik meg az Újszövetségben, ami aztán egy több száz éves folyamatban, kanonizált formában és értelmezésben válik a kereszténység pillérévé. (A szóhasználat pontosítása végett: az evangéliumokat az evangélisták írták, akiket nem ismerünk, és akik nem azonosak Jézus Krisztus tanítványaival, az apostolokkal.) A kereszténység egy virtuális szellemi erőterben alkalmas a beavatási rend által a sudrában felébresztett önazonossági és önértelmezési igény kielégítésére. Mivel ezt virtuális térben végzi, a beavatási923 rend paródiájaként - a sudra által ellenőrizhetetlen, hamis vagy kiüresített formában bitorolt attribútumok között — egyben hatékony eszköz az ókultúra hagyatékának folyamatos leépítésére, és a sudra paradigma indirekt előtérbe helyezésére. Egyébként már meghatározó elemként tartalmazza — mint ahogy a zsidó vallás is kezdetől tartalmazta — a sudra paradigma alapmotívumát, az üd-